

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

帝王决
ฟ้าสวรรค์
ราชันทะลุฟ้า

2





ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王决

ฟ้าสวรรค์

ราชันทะลุฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 2

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่ แปล

《帝王诀》 Vol. 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by

北京天下书盟文化传媒股份有限公司

(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司

(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2600-7

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิวบุ๊ก

กระดาษปกอ่อนลายตา



ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลิวเป่ย์ (เล่าปี่) ไปเยือนกระท่อมสามครั้งจึงเชิญจูเก๋อเลียง (ซงเบ้ง) ลงจากเขาได้ การตามหายอดคนมาช่วยงานเป็นเรื่องยากเช่นนี้เสมอ ต้องอาศัยทั้งความอดทนและการแสดงความจริงใจอย่างที่สุด ซึ่งนั่นคือสิ่งที่ถึงอึ้งหึงต้องทำหากอยากบรรลุเป้าหมาย เพราะการใหญ่ไม่อาจทำสำเร็จได้เพียงลำพัง การปักหลักบนเขาไท่ซานจำเป็นต้องอาศัยผู้เฉลียวฉลาดมากฝีมือคอยสนับสนุนจำนวนมาก การออกตามหาผู้เก่งกล้าที่หลบซ่อนภัยจากก๊กลิ้นจี่มาร่วมทัพเพื่อขับไล่พวกนอกด่านจึงเป็นภารกิจสำคัญอันดับต้นๆ ในยามนี้ และเมื่อมีที่ฐานมั่นเหมาะ มั่นคงถึงเวลาเสียที่ถึงอึ้งหึงจะนำความรู้และวิทยาการจากอนาคตมาใช้เพื่อสยบก๊กลิ้นจี่!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เกี่ยวกับนักเขียน

ส่วยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้นามปากกาว่า 'ส่วยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

หวังเหมิง (ค.ศ. 325 – 375) นักปกครองและนักการทหารผู้เลื่องชื่อในสมัยตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) ใฝ่รู้ใฝ่เรียนมาแต่เล็กแต่น้อย เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นก็เร้นกายอาศัยอยู่บนเขาฮว่าซาน เมื่อครั้งกษัตริย์ผู้เจียนแห่งเจียนฉินขึ้นครองราชย์ ได้เรียกตัวหวังเหมิงเข้าเฝ้าเพื่อสนทนากิจการงานเมือง ความคิดอ่านอันลึกซึ้งกว้างไกลและแผนการอันรอบด้านรัดกุมของหวังเหมิงทำให้ผู้เจียนเคารพเลื่อมใส ด้วยเหตุนี้แคว้นเจียนฉินจึงแข็งแกร่งและรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ จนมีผู้ขนานนามหวังเหมิงเป็น 'จูเก๋อเลียงแห่งเจียนฉิน' ผู้คนในยุคสมัยหลังยังกล่าวขานถึงบุรุษผู้ยิ่งใหญ่สองคนทว่ารักความสันโดษไม่ต่างกัน ว่า 'ยอดอัศวินาบดีแห่งกวนจงให้นึกถึงหวังเหมิง ต้นหญ้าผู้ปกปักแผ่นดินให้คิดถึงเซี่ยอัน'

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ยอดอัศวินบาบตีแห่งกวนจง

"ท่านอึ้งหึง ท่าน...ท่านรู้จักข้า?" หวังเหมิงถามอย่างสงสัย
กวนจงหวังเหมิงหนึ่งมหาเสนา เขียนอันทั่วหล้าล้วนถวิลหา ขอเพียง
เคยเรียนประวัติศาสตร์มา ใครบ้างจะไม่รู้จัก นึกไม่ถึงว่าจะมีวาสนา
ได้มาพบกับหวังเหมิงที่นี่ หวังเหมิงเป็นอัศวินบาบตี ในเมื่อเขาเป็นถึง
เสนาบดี ย่อมต้องมีสิ่งที่เหนือกว่าผู้อื่น ยามกลียุคสิ่งที่สำคัญที่สุด
คืออะไร คำตอบก็คือคนที่มีความสามารถ! หวังเหมิงเป็นผู้มีความสามารถ
อีกทั้งยังเป็นบุคคลสำคัญ คิดจะขับไล่พวกนอกด่าน งานนี้จำเป็นต้อง
มีคนที่มีความสามารถมากสักหน่อย ในเมื่อสวรรค์ประทานหวังเหมิง
มาให้ตรงหน้า หากทำให้เขายินดีติดสอยห้อยตามไม่ได้ งั้นก็เท่ากับ
ทำเสียของแล้ว ฮ่าๆๆ ได้หวังเหมิงมาคนหนึ่ง ดีกว่าได้ทหารนับแสนอีก
ถึงอึ้งหึงครุ่นคิดถี่ถ้วน รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า
"ท่านอึ้งหึง...ท่านอึ้งหึง"
เห็นถึงอึ้งหึงยืนยิ้มนิ่งอยู่ตรงหน้า หวังเหมิงก็เรียกอีกฝ่ายเบาๆ
"อา!" เสียงเรียกของหวังเหมิงปลุกถึงอึ้งหึงให้กลับมาได้สติใหม่

อีกครั้ง และเพราะสะกดกลั่นความรู้สึกปิติยินดีในใจไม่อยู่ ถึงอึ้งมึง
จึงขยับเท้าขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง คราวมือทั้งสองข้างของหวังเหมิงไว้ พุดยินดี
ปริดา "คุณชายหวัง ข้าถึงอึ้งมึง มีโอกาสได้พบเจอท่านเยี่ยงนี้นับเป็น
วาสนายิ่งนัก มาๆ พวกเรามาร่วมสาบานเป็นพี่น้องกัน!"

พุดจบถึงอึ้งมึงก็หันหลังกลับคุกเข่าลงกับพื้นดังตึง มองดูหวังเหมิง
ด้วยสายตาเผารอ

หวังเหมิงไม่เข้าใจการกระทำของถึงอึ้งมึงเลยแม้แต่น้อย พวกเขา
เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก แต่ถึงอึ้งมึงกลับต้องการร่วมสาบานเป็นพี่น้อง
เขาไม่เพียงไม่รู้จักถึงอึ้งมึง อีกทั้งยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงรู้จัก
ตนเอง

หวังเหมิงในเวลานี้ก็แค่คนมีความสามารถแต่ไร้โอกาส เดิมเขา
เฝ้ากายอยู่บนส่วาซานขุนเขาตะวันตก ต่อมาเพราะเกิดสงครามระหว่าง
ชนเผ่าติดกับชนเผ่าเชียง สงครามแผ่ขยายมาถึงกวนจง ทำให้ชาวบ้าน
ผู้ประสบภัยจำนวนมากต่างพากันหนีขึ้นเขาส่วาซาน ด้วยเพราะมีใจ
เป็นห่วงชาวประชาทั่วหล้า เมื่อเห็นชาวบ้านผู้ตกทุกข์ได้ยากมีจำนวน
เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เขาจึงเสนอให้พวกชาวบ้านละทิ้งส่วาซานหาที่อยู่
ใหม่ ทว่ากว่าที่พวกผู้ประสบภัยจะไปถึงที่นั่นได้ก็เรียกว่ายากลำบาก
มิใช่น้อย แล้วพวกเขาไหนเลยจะยอมจากไปง่ายๆ เมื่อจนปัญญา
สุดท้ายเขาจึงได้แต่นำพาพวกชาวบ้านกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งอพยพ
มาทางทิศตะวันออก

หวังเหมิงพาผู้คนออกมาได้ไม่นาน ละแวกเขาส่วาซานก็เกิด
สงครามระหว่างกองทัพเชียงกับกองทัพตี่ซัน ทันทีที่เกิดสงคราม พวก
ชาวบ้านที่อพยพขึ้นไปอยู่บนเขาส่วาซานก็ถูกกองกำลังทั้งสองฝ่าย
ฆ่าตายเจียนสิ้น หวังเหมิงเดินทางมุ่งหน้ามาทางทิศตะวันออกจน

มาถึงเขาไท่ซานขุนเขาฝั่งตะวันออก เข้ามาเล่นกายฟ้านักอาศัยอยู่ใน
ป่าบรรพกาล อาศัยสองมือฝ่าฟันความยากลำบาก

หลายปีผ่านไป ในที่สุดเขาก็สร้างสวนท้อขนาดใหญ่ขึ้นได้ด้วย
มือทั้งสองข้าง เขารู้ดีว่าการซ่อนกายหลบเร้นอยู่ที่นี้เป็นแค่เรื่องชั่วคราว
เท่านั้น เขาแค่กำลังรอดูการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วหล้าอยู่เฉยๆ

หวังเหมิงยืนตัวตรงอยู่ที่นั่น มองดูถังอี่หมิงที่คุกเข่าอยู่บนพื้น
ก่อนพูดออกมาเบาๆ "ท่านอี่หมิง ท่านทำข้างงูลงไปหมดแล้ว ใน
ความทรงจำของข้า พวกเราไม่เคยพบเจอกัน ข้าก็แค่คนธรรมดา
คนหนึ่งเท่านั้น แล้วเหตุใดท่านถึงรู้จักข้า"

ถังอี่หมิงรู้สึกตัวเองไม่รู้จักดูตาม้าตาเรือเอาเสียเลย ทำการ
บุ่มบ่ามเช่นนี้คนมีความสามารถอย่างหวังเหมิงมีหรือจะไม่รู้สึก
ประหลาดใจนึกเคลือบแคลงสงสัย ทันใดนั้นถังอี่หมิงก็นึกเรื่องหลิวเป่ย์
(เล่าปี่) เยือนกระท่อมหญ้าฟางสามครั้งขึ้นมาได้ เขามองดูสีหน้า
เรียบเฉยของหวังเหมิงครู่หนึ่ง ก่อนจะตระหนักว่าคนที่มีความสามารถ
เปี่ยมล้นล้วนเป็นผู้มีคุณธรรมสูงส่ง วิธีการไ้มารยาทของตนเช่นนี้
รังแต่จะทำให้อีกฝ่ายนี้รังเกียจเฉียดฉันท

ดังนั้นถังอี่หมิงจึงลุกขึ้นยืน หัวเราะหึๆ ออกมาสองคำ ประสานมือ
คำนับไปทางหวังเหมิงพร้อมเอ่ยปากถนอม "ข้าเสียมารยาทแล้ว
ขอท่านหวังโปรดให้อภัย"

หวังเหมิงไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อย พอเห็นถังอี่หมิงมีมารยาท ซ้ำ
ก็ท่านหวังเขาก็ท่านหวังเขาก็อดตะขิดตะขวงใจไม่ได้ เขาก็แค่ชาวบ้าน
ธรรมดาๆ ที่เดือดร้อนเพราะเหตุจลาจลจากภัยสงคราม ทำให้เขากับ
คนในครอบครัวต้องลำบากยากแค้นเร่รอน ไม่มีสมบัติติดตัวแม้เพียง
กระต่ายวัน เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องแม้อายุยังน้อยแต่ก็ต้องออกมา

หาบตะกร้าไถดินเร่ขาย

หวังเหม้งไม่ได้ถูกไฟสงครามกลืนกิน ไม่ได้ถูกภาระหนานัก
 ทับถมจนลุกไม่ขึ้น ท่ามกลางภาวะสงคราม เขามองดูการเปลี่ยนแปลง
 ที่เกิดขึ้น ท่ามกลางชีวิตรันทด เขาไม่เคยปล่อยมือให้อยู่ห่างหนังสือ
 ซ้ำยังคงพากเพียรเขียนอ่านมิได้ขาด ซึมซับเอาความรู้สรรพวิทยาไว้
 มากมายโดยเฉพาะความรู้ด้านพิชัยสงคราม จนกลายเป็นคนขึงขัง
 เอาจริงเอาจังลุ่มลึกเด็ดเดี่ยว ในอกเต็มไปด้วยปณิธานยิ่งใหญ่ จิตใจ
 สูงส่งจนเหมือนดังเช่นที่เห็นอยู่ในเวลานี้ที่ไม่แยแสกับเรื่องราวหยาบหยาบ
 เล็กๆ น้อยๆ และยังไม่สนใจจะคบหากับคนไม่เอาไหน

หวังเหม้งประคองถึงอึ้งหิมลุกขึ้น "ท่านอึ้งหิมหาได้จำเป็นต้องทำ
 เช่นนี้ ข้าเองก็ไม่ใช่ท่านหวังอะไรที่ไหน เป็นก็แค่สามัญชนคนธรรมดา
 คนหนึ่งเท่านั้น ท่านเรียกข้าจึงเลวียก็ได้"

ถึงอึ้งหิมพูด "ข้าเองก็เช่นกัน ไม่จำเป็นต้องเรียกข้าว่าท่านก็ได้
 เรียกแค่ชื่อข้าเท่านั้นก็พอแล้ว ท่านหวัง...เอ่อ ไม่สิ ต้องเรียกว่าจึงเลวีย
 ถึงจะถูก พี่จึงเลวียพำนักรออยู่กลางเขาคนเดียวมานานเช่นนี้ก็เพื่อสังเกต
 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วหาล้าคั่นหาผู้นำที่ปราดเปรื่องกระนั้นหรือ"

ได้ยินถึงอึ้งหิมพูดเช่นนั้นหวังเหม้งก็ตะลึง นึกไม่ถึงว่าถึงอึ้งหิมจะ
 ล่วงรู้ถึงเป้าหมายของการเร่ร่อนกายซอนตัวอยู่ที่นี้ของเขาได้ง่ายดาย
 เยี่ยงนี้ หวังเหม้งแอบนึกชื่นชมถึงอึ้งหิมอยู่ในใจ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ยอม
 เผยสีหน้าตื่นตระหนกให้ถึงอึ้งหิมได้เห็น ตรงกันข้ามกลับพูดขึ้นด้วย
 น้ำเสียงราบเรียบ "ข้าก็แค่ชาวป่าชาวเขาเท่านั้น มาอาศัยอยู่ที่นี้ก็แค่
 หมายถึงหลบเร่หนาทภัยเท่านั้น"

"เฮ้อ! ยามนี้ทั่วหาล้าล้วนโกลาหล บ้านเมืองลุกเป็นไฟ ประชาชน
 ไม่อาจอยู่อย่างสงบ พวกนอกด่านไล่ล่าสังหารผู้คนตามอำเภอใจ

ชาวบ้านบาดเจ็บล้มตายกันนับไม่ถ้วน เกิดเป็นชายชาติรียามกลียุค เช่นนี้หากไม่อาจยื่นมือช่วยเหลือชาวบ้านให้รอดพ้นจากหายนะ ชับได้ พวกนอกด่านออกไป แล้วจะเรียกตนเองว่าบุรุษได้อย่างไรกัน หลบเร้น ภายหลังหลบหนีเข้ามาอยู่ในป่าจะช่วยทั่วหล้าให้สงบสุขรอดพ้นจาก หายนะทั้งปวงได้หรือ"

ได้ยินถึงอึ้งหิมงุดเช่นนั้น หวังเหมิงก็รู้สึกว่าเขาควรพิจารณามุข ที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เสียใหม่ ตอนแรกที่ได้พบถึงอึ้งหิมง เขาแค่รู้สึกถึง ถึงอึ้งหิมงเป็นนักสู้ที่เปี่ยมไปด้วยกำลังวังชา ร่างกายกำยำล่ำสัน นึกไม่ถึง ว่าอาจเห็นบนเมฆอันเยือกของถึงอึ้งหิมงจะมีความหวังเอยต่อปวงประชา ทั่วหล้าแฝงอยู่

'หลบเร้นภายหลังหลบหนีเข้ามาอยู่ในป่าจะช่วยทั่วหล้าให้สงบสุข รอดพ้นจากหายนะทั้งปวงได้หรือ'

หวังเหมิงใคร่ครวญถึงเหตุผลที่ซ่อนแฝงอยู่ในคำพูดนั้นโดยละเอียด ความรู้สึกหดหู่ถาโถมขึ้นภายในใจ คำพูดเพียงไม่กี่คำของถึงอึ้งหิมง ทำให้ปณิธานในใจเขาเปิดออกอีกครั้ง

หวังเหมิงคำนับถึงอึ้งหิมงคราวหนึ่ง "ในเวลานี้พวกนอกด่าน แข็งแกร่งส่วนชาวฮั่นอ่อนแอ ดินแดนทางตอนเหนือถูกยึดครองไปจน ล้น แคว้นจิ้นที่อยู่ทางตอนใต้ก็ไม่ยอมมกริธาทัพขึ้นเหนือปราบปราม หากไม่หลบเข้ามาอยู่ในป่าเขา ใครขอถามถึงอึ้งหิมง ไม่ทราบควรใช้ วิธีใดจัดการกับพวกนอกด่านช่วยเหลือปวงประชาทั่วหล้า"

ถึงอึ้งหิมงตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน "ที่พวกนอกด่านกำเริบ เลิปลานได้ถึงเพียงนี้ทั้งหมดก็ด้วยเพราะพวกเราชาวฮั่นไม่เป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน หากชาวฮั่นทั้งหมดสมัครสมานสามัคคีร่วมกันต่อต้าน ผู้รุกรานจากภายนอก ต่อให้คนพวกนั้นร้ายกาจสักเพียงใดก็ไม่ใช่อุปสรรค

ของพวกเราชาวอันนัมพันหมื่น ยามนั้นหลิวบึงก่อตั้งราชวงศ์อัน พวกชยงหนูที่อยู่ทางตอนเหนือก็กำเริบเสิบสานเยี่ยงนี้ ราชสำนักอันอดทนอดกลั้นอยู่หลายสิบปี ในที่สุดจักรพรรดิอันผู้ตั้งก็ทรงกรีธาทัพกวาดล้างอิทธิพลของพวกชยงหนูจนสิ้นซาก นี่ก็คือตัวอย่างของการสมัครสมานสามัคคีของชาวอันที่เกิดขึ้นจริง!"

"เรื่องราวในยามนี้กับเรื่องราวในยามนั้น มิอาจนำมาเทียบกันได้"

"สามัคคีก็คือพลัง พลังนี้คือเหล็กแข็ง พลังนี้คือเหล็กกล้า แข็งแกร่งกว่าเหล็กแข็งใด แกร่งกล้ากว่าเหล็กกล้าใด* ขอเพียงพวกเราสมัครสมานสามัคคีร่วมกันต่อต้านผู้รุกรานจากภายนอก แล้วยังจะมีเรื่องอะไรที่ไม่อาจทำได้อีก"

"คิดสมัครสมานสามัคคี เกรงว่าจะไม่ใช่เรื่องง่าย ชาวบ้านกับขุนนางราชสำนัก ส่วนได้ส่วนเสียที่อยู่ในนั้นไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะจัดการแก้ไขได้ ภายในยังขัดแย้งกันเองแล้วจะเอาอะไรไปรับมือศัตรูภายนอก"

"ชาวประชาคือรากฐานของแผ่นดิน ขอเพียงครองใจปวงประชาได้ ย่อมครอบครองทั่วหล้าได้ ขุนนางก็เหมือนนาวาลำใหญ่เคลื่อนไหวยู่ท่ามกลางสายธารแห่งปวงประชา น้ำพยุเรือได้ก็ย่อมจมเรือได้เช่นกัน ทั่วหล้าคือทั่วหล้าของปวงประชา ภูผามหานทีเป็นของจักรพรรดิ หากมีจักรพรรดิที่ประเสริฐคิดถึงชาวบ้านอยู่ตลอดเวลา ขอถามพิจังเลวี่ย ขุนนางกับชาวบ้านยังจะมีเรื่องขัดแย้งอันใดได้อีก ทันทิที่ความขัดแย้งถูกขจัด ปวงชนทั่วหล้าร่วมแรงเป็นหนึ่งพร้อมใจต่อต้านผู้รุกราน แล้วพวกชนเผ่าตอนเหนือมีหรือจะยึดครองจงหยวนได้"

เพียงคำพูดง่าย ๆ ไม่มีประโยคของถึงอึ้งมิง ทุกคำตอบล้วนทำ

* เป็นคำร้องของบทเพลงมาร์ชปลุกใจ 'สามัคคีคือพลัง' ที่มักใช้ในพิธีทางการทหารของจีน

หวังเหมิงหันหัว ทำให้อาตมาต้องหันกลับมาพิจารณาถึงอึ้งหิมใหม่
อีกครา หวังเหมิงมองดูบุรุษผิวกายดำเลื่อมเป็นมันสูงเจ็ดนิ้วกว่าตรงหน้า
จู่ๆ เขาก็รู้สึกว้างอึ้งหิมไม่ใช่คนธรรมดาๆ อีกทั้งยังรู้สึกว่าในภายภาคหน้า
ถึงอึ้งหิมผู้นี้ต้องมีบทบาทสำคัญบางอย่างแน่

ความรู้สึกปลาบปล้ำฉายอยู่บนใบหน้าของหวังเหมิง เขาพูด
นอบน้อมจริงใจ "พี่อึ้งหิม พวกเราเข้าไปคุยกันในบ้านข้าเถอะ"

เห็นหวังเหมิงเชื่อเชิญด้วยท่าทีนอบน้อมจริงใจ เขาเองก็นึกอยาก
สนทนากับหวังเหมิงอยู่เหมือนกัน ถึงอึ้งหิมจึงพยักหน้าตอบรับด้วยยินดี
หวังเหมิงผายมือออก "พี่อึ้งหิม เชิญ!"

ถึงอึ้งหิมเดินตามหวังเหมิงเข้าไปในกระท่อม หวังเหมิงนำเขาไป
ยังโต๊ะเล็กตัวหนึ่ง ด้านล่างมีเสื่อฟางผืนหนึ่งปูไว้ พวกเขา นั่งลงบนเสื่อ

ถึงอึ้งหิมกวาดตามองไปรอบๆ การจัดวางภายในกระท่อมล้วน
เป็นไปอย่างเรียบง่าย นอกจากเตียงตัวหนึ่ง ม้วนบันทึกไม้ไผ่อีกกอง
กับหนังสือแล้วก็ไม่มีอะไรไหน่อีก

เขาประสานมือค้ำับหวังเหมิง "พี่จึงเลวี่มีความรู้ความสามารถ
ด้านการปกครอง มาเร้นกายอยู่กลางป่าเขาเช่นนี้นับว่าน่าเสียดาย
ยิ่งนัก ไม่ทราบว่พี่จึงเลวี่เคยคิดเรื่องลงเขาบ้างหรือไม่"

"ชาวป่าเขาเขาเช่นข้าจะเอาความรู้ความสามารถด้านการปกครอง
มาจากที่ใด พี่อึ้งหิมยกย่องกันเกินไปแล้ว" หวังเหมิงนั่งขัดสมาธิอยู่บน
เสื่อ มือข้างหนึ่งวางอยู่เหนือเข่า อีกข้างเกาะอยู่บนตัว

สีหน้าท่าทางสบายๆ เหมือนไม่มีใครอยู่ข้างๆ แตกต่างจากบุรุษ
ผู้ดงามสุภาพที่ถึงอึ้งหิมเคยเห็นในที่วิรวากับเป็นคนละคน ทว่าใน
สายตาเขาแล้ว ิริยาท่าทางตามแต่ใจของหวังเหมิงเช่นนี้เทียบกับ
สุภาพบุรุษจอมปลอมพวกนั้นแล้ว เรียกว่าดีกว่ากันหลายพันหลายหมื่น

เท่า

"พี่จิงเลวี่ยถ่อมตัวเกินไปแล้ว คนอื่นไม่รู้ก็เข้าใจว่าพี่จิงจะต้องไม่รู้ด้วย พี่จิงเลวี่ยวันหน้าจะได้เป็นขุนนางสูงสุด มีคุณูปการใหญ่หลวงต่อแผ่นดิน ชื่อเสียงเลื่องลือตราบนานเท่านาน เป็นผู้เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรม!" ถึงอ๊หมิงพูดซ้ำๆ

เห็นถึงอ๊หมิงยกย่องเช่นนั้น แทนที่จะถ่อมตนเขากลับประสานมือกล่าว "เมื่อครูได้ฟังทัศนคติที่พี่อ๊หมิงมีต่อเหตุกลียุค ไม่ทราบว่พี่อ๊หมิงมีความคิดเห็นต่อกลียุคในยามนี้เช่นไร"

"การมาของกลียุคไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจยับยั้ง หนทางเดียวที่พอจะทำได้ นั่นก็คือยุติโลกกลียุคนี้เสีย พี่จิงเลวี่ยเป็นผู้มีความสามารถ ไม่ทราบว่าพอจะมีวิธีดี ๆ อันใดหรือไม่" ถึงอ๊หมิงย้อนถาม

"ขับไล่พวกนอกด่าน คินแผ่นดินให้พวกเราชาวฮั่น ควบรวมหัวหล้าให้เป็นหนึ่ง" หวังเหมิงบอกความในใจออกมา

"ฮ่าๆ ขับไล่พวกนอกด่านออกไปจนหมด สังหารคนเถื่อนเหล่านั้นจนสิ้นแล้วเช่นไร เมื่อหัวหล้าเป็นหนึ่ง กลียุคจะหมดสิ้นไปจากโลกนี้ได้จริงกระนั้นหรือ" ถึงอ๊หมิงย้อนถามอีก

"เช่นนั้นพี่อ๊หมิงคิดว่าจะยุติโลกกลียุคได้เช่นไร" เห็นถึงอ๊หมิงพูดจาซ่อนแฝงความนัยเช่นนั้น หวังเหมิงก็ประสานมือถาม

"ฉิน ฮั่น จิ้น ได้หัวหล้าล้วนอยู่ในกำมือชาวฮั่น หลังรวมกันเป็นหนึ่งแล้วเช่นไร กลียุคก็ยังคงมาเยี่ยมกรายอยู่ดี คิद्यุคก็กลียุคปัญหาไม่ได้อยู่ที่พวกนอกด่านหรือชาวฮั่น ไม่ได้อยู่ที่แผ่นดินหรือจักรพรรดิ หากแต่อยู่ที่ชาวประชา"

"ชาวประชา? ความหมายของพี่อ๊หมิงคือ 'ราษฎรสูงส่ง บ้านเมืองเป็นรอง ประมุขต่ำต้อย'?"

ได้ยื่นหัวเหม็งพูดถึง 'ราชภรณ์สูงส่ง ประมุขต่ำต้อย' ซึ่งตรงกับใจเขาพอดี ถึงอึ้งหมิงก็พยักหน้าบ่อยๆ พลังพูดออกมาช้าๆ "หากพินิจดูตามประวัติศาสตร์ทุกราชสำนักทุกยุคสมัยล้วนพึ่งพาปวงประชา ขอเพียงพวกเขาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข แผ่นดินเจริญรุ่งเรือง ใครไหนเล่าจะยินดีแบกรับโลกกลียุค"

หัวเหม็งหัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น "ที่แท้พื้อหมิงก็ศึกษาวิถีธรรมของท่านขงจื้อและเมิ่งจื้อ (ขงจื้อและเมิ่งจื้อ) มาอย่างลึกซึ้งมีนาถึงได้มีความคิดอ่านเช่นนี้ ทว่าคำกล่าวของเมิ่งจื้อแม้จะมีเหตุผล แต่หากไม่มีอำนาจเข้มแข็งควบคุม พวกชาวบ้านมิสร้างควมอุ่นวยไม่รู้จักสู้สิ้นหรือไรกัน"

"พื้งเลวร้าย ข้ามิได้คัดค้านการใช้อำนาจ ท่ามกลางโลกกลียุค หากปรารถนาจะมีที่ให้หยัดยืน ยุติกลียุค อำนาจและกองทัพล้วนเป็นสิ่งจำเป็น หากไร้ซึ่งกองทัพและไพร่พล คิดอาศัยเพียงลมปากไปเจรจากับพวกนอกด่าน เกรงว่าแค่อ้าปากก็คงถูกธนูแล้งน้ำใจของคนพวกนั้นถล่มเข้าใส่ก่อนแล้ว ความหมายของข้าคือส่งเสริมการปกครองด้วยกฎหมาย ยกเลิกการปกครองโดยบุคคล ใช้หลักอำนาจสามฝ่าย"

"อำนาจสามฝ่าย? อำนาจสามฝ่ายอะไร"

หัวเหม็งเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ด้วยเพราะสงสัยไม่เข้าใจจึงเอ่ยปากถามออกมา

"อำนาจสามฝ่าย หรือการแบ่งอำนาจการปกครองออกเป็นสามส่วน เป้าหมายคือหลีกเลี่ยงการเกิดเผด็จการ การให้จักรพรรดิขุนนางท้องถิ่นมีทั้งอำนาจกำหนดกฎหมาย อำนาจบริหารปกครอง และอำนาจตัดสินคดีความอยู่ในตัวคนคนเดียวช่วยเปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นใช้อำนาจพรว้าเพื่อได้โดยง่าย วิธีการที่ข้าพูดถึงนั้นจะทำให้อำนาจ

ทั้งสามส่วนต่างเป็นอิสระ มีการถ่วงดุลกัน" ดังอึ้งมิงกล่าวขัดด้วยขัดคำ คำพูดของอึ้งอึ้งมิงทำห้วงเหมิงตะลึงพรึงเพริด เขามองดูอึ้งอึ้งมิง ด้วยสายตาประหลาดใจด้วยนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะมีความคิดลึกซึ้งถึงปานนี้

ในใจของเขาคิดอยู่เสมอว่าอำนาจจักรพรรดิสูงสุดเหนือสิ่งใด หวังเหมิงอดตะลึงไปกับความคิดลึกลับเช่นนี้ของอึ้งอึ้งมิงไม่ได้ แต่หลังจากพิจารณาพิเคราะห์โดยละเอียด เขาก็รู้สึกที่คำพูดของอึ้งอึ้งมิงนั้น เต็มเปี่ยมไปด้วยเหตุผล การถือกำเนิดของทราชลัคนเพราะคนเหล่านั้น มีอำนาจมากเกินไป เขาเคยอ่านคัมภีร์โบราณของสำนักฝ่าจยา (สำนัก นิติธรรม) มาก่อน แต่กลับไม่เคยเห็นทฤษฎีเช่นนี้ในคัมภีร์เหล่านั้นเลย สักคราว พอได้ยินอึ้งอึ้งมิงพูดนัยน์ตาเขาจู่ๆ ก็เป็นประกายขึ้นมาทันที "อ่าๆ พี่อึ้งมิงปราดเปรื่องยิ่งนัก ไม่เพียงเข้าใจถึงเชิงเมิงทะเล ปรุปรุ่ง แม้แต่หลักปรัชญาของสำนักฝ่าจยาก็ตึงเข้าใจเองแท้ หวังเหมิง เลื่อมใสยิ่งนัก อำนาจสามฝ่ายที่พี่อึ้งมิงพูดถึงน่าสนใจยิ่ง หวังเหมิง ใจงม ขอพี่อึ้งมิงช่วยชี้แนะ" หวังเหมิงพูดพร้อมประสานมือคำนับ

เห็นหวังเหมิงหวั่นไหวไปกับคำพูดของตน อีกทั้งยังเอ่ยปากขอ คำชี้แนะอีก อึ้งอึ้งมิงก็บอกกับตัวเองในใจ ใช้ความรู้ของคนพันกว่าปี หลังจากนั้นมาเกลี้ยกล่อมคนยุคโบราณคนหนึ่ง หากยังทำอีกฝ่ายหวั่นไหว ไม่ได้ก็ประหลาดแล้ว! ในเมื่ออยากฟังนักงั้นก็จะเล่าให้ฟัง ชื่นเอาชนะใจ ไม่ได้ ปลอ่ยให้เขาไปช่วยคนอื่น งานนี้มีหวังได้แน่

พอคิดถึงตรงนี้ อึ้งอึ้งมิงก็เปิดฉากสนทนากับหวังเหมิง พูดคุยเรื่อง ทฤษฎีการปกครองสมัยใหม่มากมาย นับแต่เรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ จากเรื่องภายในบ้านไปจนถึงเรื่องนอกบ้าน พวกเขาพูดคุยกันอย่าง ไม่รู้จักเหน็ดรู้จักเหนื่อย ไม่ทันได้รู้ตัวฟ้าก็มืดค่าลงจนสิ้น

ได้แสงจันทร์สุกสว่าง ถึงอึ้งหึงกับหวังเหมิงนั่งอยู่ริมลำธาร ยังคง
คุยจ้อไม่หยุด

หวังเหมิงปลื้มเวกนานนับปี นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พูดคุยกับผู้อื่น
อย่างออกรสออกชาติ ผนวกกับถึงอึ้งหึงที่มีความรู้ในอีกหนึ่งพันปี
ข้างหน้า ใช้วิธีการสมัยใหม่วิเคราะห์ข้อโต้แย้งในสมัยโบราณ ทำให้
หวังเหมิงได้รับประโยชน์มากมาย

ถึงอึ้งหึงพยายามสร้างความประทับใจ อ้างข้อมูลหลายหลาก
หยิบยกเอาคำคมของบรรดาผู้มีชื่อเสียงที่รู้จักเป็นห่วงเป็นใยประเทศ
ชาติบ้านเมืองอาณาประชาราษฎร์มาใช้จนสิ้น ผนวกกับความรู้อยู่
ความเข้าใจเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองและความล่มสลายของ
ราชสำนักต่างๆ เพียงไม่นานเขาก็เอาชนะใจของหวังเหมิงได้สำเร็จ

การพูดคุยสนทนาดำเนินไปนานหลายชั่ววัย คนหนึ่งเป็นคน
ยุคโบราณ อีกคนเป็นคนยุคสมัยใหม่ ความคิดอ่านสองยุคสาดโถม
เข้าใส่กันเกิดเป็นประกายไฟสว่างไสวอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ คนสองคน
ที่ไม่ควรปรากฏตัวอยู่ในยุคเดียวกันได้มาบรรจบพบเจอกันอย่าง
น่าอัศจรรย์

พบพานผู้รู้ใจสุราพันจอกยังนับว่าน้อย พบพานผู้รู้ใจชาเพียงจอก
ก็มากมาย ขอเพียงคู่สนทนาพูดคุยถูกคอก ทั้งสองฝ่ายย่อมไม่มีผู้ใด
เหนื่อยผู้ใดหิว

เช้าวันถัดมา ขณะที่ถึงอึ้งหึงกับหวังเหมิงยังคงหลับใหลไม่รู้เรื่อง
ผู้ราวอยู่บนเสื่อฟางในกระท่อม จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียก
อยู่นอกกระท่อมได้รางๆ

"ท่านขุนพล...ท่านขุนพลถึง..."

เมื่อคืนเพราะคุยถูกคอกับหวังเหมิง เขาจึงพักค้างอยู่ที่กระท่อมของอีกฝ่าย พอสะลึมสะลือได้ยินเสียงคนเรียกอยู่ข้างนอก ถึงอึ้งหิมก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ครั้นเห็นหวังเหมิงยังคงกรนหลับไม่รู้เรื่องรู้ราว เขาก็ค่อยๆ ย่องเดินออกไป

"ท่านขุนพล..."

ถึงอึ้งหิมรีบเดินออกจากกระท่อม พอเห็นหวงเอ๋อร์ยืนอยู่ลำพังที่หน้าประตู เขาก็จรดนิ้วแตะลงบนริมฝีปาก ส่งสัญญาณบอกไม่ให้อีกฝ่ายเอะอะปลุกหวังเหมิงตื่น

พอเห็นเช่นนั้นหวงเอ๋อร์ก็ไม่พูดอะไรอีกทว่าสีหน้าเขากลับแลดูร้อนรน ถึงอึ้งหิมกระซิบถาม "สีหน้าเจ้าร้อนรนเช่นนี้ เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้วใช่หรือไม่"

หวงเอ๋อร์กระซิบตอบเช่นกัน "ท่านขุนพล หนูเย็นนให้คนกลับมารายงาน หวังข่าย หลีกั่วจู้นำพาผู้คนกับทหารสิบหมื่นออกจากเมืองเยี่ยเจิง เดินทางข้ามแม่น้ำหวงเหอมาได้อย่างปลอดภัย..."

"เยี่ยม หวังข่าย หลีกั่วจู้ไม่ทำให้ข้าผิดหวังจริงๆ แล้วตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ใด" ถึงอึ้งหิมพูดอย่างตื่นเต้น

หวงเอ๋อร์รายงาน "ท่านขุนพล ตอนข้ามแม่น้ำจี่ส่วยพวกเขาถูกทหารม้าของพวกนอกด่านไล่ตาม หนูเย็นนอยู่ที่นั่นต่อสู้กับพวกศัตรู เขาให้คนกลับมาส่งข่าวบอกให้ท่านขุนพลรีบนำกำลังเสริมไปช่วยพวกเขาด่วน"

"แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่รีบพูด เร็ว! รีบลงเขา ระดมกองกำลังทันที!" ถึงอึ้งหิมรีบพูด

ถึงอึ้งหิมระดมกำลังทหารที่พอสู้รบได้ ทั้งหมดมีจำนวนสองพันกว่านาย เขานำทหารเกือบทั้งหมดเร่งรีบเดินทาง เพียงไม่นานแม่น้ำ

จี๋สูยที่เชื่อมผ่านตะวันออกและตะวันตกก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา

ชายฝั่งทางตอนเหนือของแม่น้ำจี๋สูย กองกำลังทหารม้าในชุดสีน้ำตาลที่กำลังระดมยิงธนูสังหารพวกชาวบ้านที่กำลังแตกตื่นตายไปคนแล้วคนเล่า นั่นแท็ก็คือกองกำลังของตัวนหลี่

พวกชาวบ้านผู้ประสบภัยเสื้อผ้าขาดวันต่างพากันวิ่งหนีเอาตัวรอดกระโจนลงลำนน้ำเชี่ยวกราก พยายามว่ายน้ำขึ้นหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายหมายว่าข้ามแม่น้ำจี๋สูยไป บางคนก็โชคดีว่ายน้ำขึ้นฝั่งได้สำเร็จ บางคนกลับถูกระแสน้ำกลืนหาย

พอเห็นพวกทหารม้าที่อยู่ทางด้านหลังไล่ตามมาถึง พวกชาวบ้านที่กำลังลงเลวว่าจะกระโจนลงน้ำดีหรือไม่ก็ลืมไปจนสิ้นว่าตัวเองว่ายน้ำไม่เป็น แม่น้ำจี๋สูยกระแสน้ำเชี่ยวกราก กระโจนลงไปได้ไม่ทันไรเงว้างมากมายของพวกเขานั้นก็เลื่อนหายไปจากสายตา

คนที่โชคดีว่ายน้ำไปถึงอีกฝั่งได้อย่างปลอดภัย พอเห็นญาติของตนเองบ้างก็กำลังกระเสือกกระสนอยู่ในน้ำ บ้างก็ถูกระแสน้ำซัดหายก็พากันตะโกนเรียกออย่างเจ็บปวดเหมือนในใจจะขาด บ้างก็กระโดดกลับลงไปใต้น้ำหมายควานหาญาติที่หายสาบสูญไปกับสายธาร แต่เพราะกำลังแรงกายไม่มากพอจึงพลอยจมหายไปกับสายน้ำด้วย

เพียงไม่นานถึงอหังก็นำกองกำลังมาถึงริมฝั่ง พอเห็นภาพเหตุการณ์เขาก็สีหน้าหม่นหมองลงทันที และรีบสั่งให้ทหารทั้งหมดรุดขึ้นหน้าหาหนทางช่วยเหลือ

จ้าวเฉวียนพาทหารที่ว่ายน้ำแข็งหนึ่งพันนายลงจากหลังม้ากระโดดลงไปใต้มแม่น้ำจี๋สูยที่เชี่ยวกรากช่วยชาวบ้านผู้ประสบภัยที่กำลังจะจมน้ำขึ้นมาคนแล้วคนเล่า ส่วนพวกทหารที่ว่ายน้ำไม่เป็นก็ให้ทวนวงเดือนในมือลากพวกชาวบ้านผู้ประสบภัยที่ว่ายน้ำใกล้ถึงฝั่ง

ในเวลาเดียวกัน ถึงอึ้งหิมังก็เห็นทหารม้าตัวนวลที่อยู่มุ่งตรงกันข้าม เคลื่อนไหวสับสน ที่อยู่กลางวงล้อมของพวกทหารม้าเขียนเปยคือ กองกำลังทหารแคว้นเว่ยจำนวนหลายร้อย ทุกคนต่างกำลังฆ่าฟันกัน อุตลุต

"ท่านขุนพล คุณัน หูเยียน!"

หวงดำขี่ม้าขึ้นไปถึงชายถือทวนวงเดือนที่อยู่บนฝั่งตรงกันข้าม พลงร้องตะโกน

"เร็วล่ะ? จ้าวเฉวียน เจ้าเอาเรือไปเก็บไว้ที่ไหน จ้าวเฉวียน!" ถึงอึ้งหิมังตะโกนร้องเหมือนใจจะขาด

จู่ๆ เขาก็นึกถึงตอนตัวเองข้ามแม่น้ำจีสูยขึ้นมาได้ เขาเคยเอาเรือหนึ่งร้อยลำซ่อนไว้ริมฝั่ง ทว่าจ้าวเฉวียนในเวลานี้กำลังช่วยคนอยู่ในน้ำ ผนวกกับเสียงกระแสน้ำสาดซัดดังครืนๆ อีกฝ่ายไหนเลยจะได้ยินเสียงร้องตะโกนของถึงอึ้งหิมังที่อยู่ริมฝั่ง

"ท่านขุนพล นายกองจ้าวพาคนลงน้ำไปช่วยพวกชาวบ้านแล้ว!" หวงดำรีบบอก

"ท่านขุนพล เรืออยู่ทางนี้!" ทหารที่เพิ่งขึ้นฝั่งพร้อมลากชาวบ้าน ผู้ประสบภัยขึ้นมาจากน้ำนายหนึ่งตะโกนบอก

ทหารนายนั้นวางชาวบ้านผู้ประสบภัยลงกับพื้น หลังจากนั้นก็ รีบวิ่งไปยังตลิ่งที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล หยิบเอาทวนที่ถูกทิ้งไว้บนพื้น ขึ้นมาชุดดินจนเรือไหลออกมามูมหนึ่ง

"รีบชุดเรือออกมา ข้ามแม่น้ำไปจัดการเจ้าพวกसारเลวนั้น!"

ถึงอึ้งหิมังรีบวิ่งเข้าไปใช้ทวนชุดเรือที่ถูกฝังอยู่ริมตลิ่ง

เพียงไม่นาน ทหารหนึ่งพันนายก็ชุดเอาเรือเล็กที่บรรจุคนสิบกว่าคน ทั้งหนึ่งร้อยลำออกมา ผลักมันลงไปในน้ำรวดเร็ว ให้พวกจ้าวเฉวียน

ถ่อเรือไปยังฝั่งตรงกันข้ามคุ้มครองพวกชาวบ้านข้ามแม่น้ำ ถึงอ้อมหึงกับ
ทหารได้บังคับบัญชาหนึ่งพันนายที่อยู่ฝั่งน้ำทางทิศใต้เคลื่อนขบวน
ไปยังฝั่งน้ำทางทิศเหนือ ลงมือตั้งกระบวนรบรวดเร็ว นุกตะลุยรบพุ่ง
ดุเดือดกับทหารม้าตระกูลตัวน

ถึงอ้อมหึงข้ามแม่น้ำจู่ส่วยมาได้โดยสะดวก เขาเห็นสาวงามกลุ่มใหญ่
ถูกขนาบอยู่ระหว่างพวกทหารกับชาวบ้าน วิ่งเตลิดอยู่บนทุ่งหญ้า
ริมฝั่งน้ำทิศเหนือหลบหลีกพวกนอกด่านที่ไล่ตามอยู่ทางด้านหลัง

"บัดชบ ไฉ่พวกสารเลว!"

เพ็งขึ้นฝั่งได้ไม่ทันไร หวงต๋าก็เห็นสาวงามนางหนึ่งถูกพวก
นอกด่านจับตัวแบกขึ้นหลังม้า เขาขัดทวนในมือออกไปพลางร้องด่า

ทวนพุ่งปักลงบนร่างของทหารม้านอกด่านรายนั้นเข้าอย่างจัง อีกฝ่าย
ร่วงตกจากหลังม้า หญิงสาวเองก็เช่นกัน หวงต๋ารีบวิ่งเข้าไปพุงนางขึ้น
พร้อมกระซอกทวนออกจากร่างไร้ลมหายใจของทหารม้านอกด่าน
ที่นอนอยู่บนพื้น เขาถามเสียงดัง "แม่นาง เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม"

สตรีคนดังกล่าวยังคงตื่นตระหนก นางไม่พูดอะไร ทำเพียง
ส่ายหน้าไม่หยุด

เห็นพวกนอกด่านยังคงจูดคร่ำสตรีไม่หยุดเช่นนั้น ถึงอ้อมหึง
ก็ตะโกนบอกพวกทหาร "พี่น้องทั้งหลาย ได้เวลาแสดงความห้าวหาญ
ของพวกเราให้เป็นທີ່ประจักษ์แล้ว! นุกเข้าไป! คุ้มครองหญิงสาว
พวกนั้นให้ข้ามแม่น้ำไปอย่างปลอดภัย"

พวกทหารพอเห็นหวงต๋าช่วยสาวงามได้นางหนึ่งก็ต่างพากัน
คันไม้คันมือ ยิ่งได้ยินถึงอ้อมหึงพูดเช่นนั้น พวกเขาก็ต่างแยกย้ายพุ่งเข้าไป
พวกนอกด่านที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง จ้าวเฉวียนช่วย
หญิงสาวไว้ได้ไม่น้อย คุ้มครองส่งพวกนางไปยังฝั่งตรงกันข้าม พวก

นอกด่านพันกว่านายที่อยู่ริมฝั่งน้ำถูกสังหารเกลี้ยง

เห็นถึงอึ้งมิงนำทหารบุกตะลุยเข้ามาช่วย หูเยียนกับหลีกั้วจู้ที่กำลังสู้รบติดพันก็ฮึกเหิมขึ้นมาทันควัน

"ขุนพลถึงมาแล้ว! ขุนพลถึงมาช่วยพวกเราแล้ว พี่น้องทั้งหลาย บุกตะลุยออกไป สู้พวกนอกด่านอย่าให้เหลือ!" หลีกั้วจู้ตะโกน

ครั้นได้ยินเสียงตะโกนของหลีกั้วจู้ ทหารหลายร้อยนายที่ถูกห้อมล้อมอยู่ในเวลานั้นก็ต่างพากันร้องตะโกน "ส่าๆๆ!" ก่อนจะถือโล่กุมทวนบุกตะลุยออกไปจากทุกทิศทุกทางพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

กลางสนามรบ ทหารที่อยู่บริเวณปีกทั้งสองด้านถูกสังหารจนสิ้น พวกนอกด่านทั้งสองด้านเริ่มห้อมล้อมเข้ามา เพียงไม่นานก็ตะลุมบอนอยู่กับพวกอึ้งมิง

ทันใดนั้นทหารม้ากลุ่มหนึ่งก็เคลื่อนขบวนมาจากทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คนพวกนั้นมีอยู่ด้วยกันประมาณหนึ่งถึงสองพันนาย ไตรรงค์อักษรคำว่า 'ตัวน' ตัวนหลี่สวมชุดเกราะสีเงินนำพาทหารม้าสองพันนายตรงดิ่งเข้ามารวดเร็ว แต่แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดอยู่บนที่ราบห่างออกไปสามหลี่ ไม่รุกเข้าโจมตี

ตัวนหลี่นั่งอยู่บนหลังม้ามองดูการสู้รบที่เกิดขึ้นบนฝั่งน้ำทางทิศเหนือของแม่น้ำจี้ลุย ชาวบ้านจำนวนมากกำลังแย่งกันข้ามแม่น้ำหวงเหอ ครั้นเห็นคนในชุดทหารกองกำลังฉีหัวนายหนึ่งอยู่กลางสนามรบ เขาก็ร้องขึ้น "อาจารย์จิน เหตุใดถึงเป็นกองกำลังพวกนั้นอีกแล้ว ท่านบอกว่าคนพวกนั้นมุ่งหน้าลงใต้ไปแล้วไม่ใช่หรือหรือ แล้วเหตุใดพวกมันถึงได้กลับมาอีก"

อาจารย์จินควบม้ามาหยุดอยู่ข้างตัวนหลี่ มองตรงไปข้างหน้า ก่อนจะเห็นทหารกองกำลังฉีหัวกำลังรบพุ่งดุเดือดเลือดพล่านกลาง

สนามรบจริงๆ ก็ตอบกลับอย่างฉลาดเฉลียว "ท่านชาย ที่ท่านเห็นใช้กองกำลังฉีหัวจริงๆ ทว่าพวกเขากับกองกำลังที่พวกเราเจอเมื่อสองวันก่อนไม่ใช่คนกลุ่มเดียวกัน พวกที่พวกเราพบเจอเมื่อสองวันก่อนใช้โล่กับทวนวงเดือนเป็นอาวุธ ทว่าคนพวกนี้กลับถือเพียงทวนวงเดือน ไม่มีโล่ กองกำลังฉีหัวมีอยู่ด้วยกันหลายกลุ่มดังนั้นจึงไม่อาจกล่าวรวมกันได้"

ตัวนหลี่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่พอเห็นทหารกองกำลังฉีหัวที่อยู่กลางสมรภูมิตานั้นไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ถือโล่ เขาก็หันไปบอกกับทหารม้าสองพันนายที่อยู่ด้านหลัง "ผู้กล้าทั้งหลายได้เวลาสังหารพวกมันแล้ว ขอเพียงกำจัดกองกำลังกลุ่มนี้ได้ สมบัติของชาวบ้านกับสาวงามพวกนั้นย่อมตกเป็นของพวกเรา บุกรเข้าไปถล่มพวกมันให้ราบ!"

ทันทีที่พูดจบ ทหารม้าธนูสองพันนายที่อยู่ทางด้านหลังก็พุ่งทะยานออกไปรวดเร็ว

ตัวนหลี่นั่งอยู่บนหลังม้าสังเกตดูสถานการณ์การรบอยู่ไฉนงึ่ ผืนใหญ่ อาจารย์จินซมวดคิ้วจ้องมองไปทางสนามรบ คล้ายกำลังนึกเป็นห่วงแทนทหารอื่นเหล่านั้น

เดิมถึงอึ้งมิงกำลังจะจัดการทหารม้าพวกนั้นราบเป็นหน้ากลองอยู่แล้ว แต่พอเห็นทหารม้าอีกสองพันนายตรงดิ่งเข้ามา เขาก็ตะโกนบอกหวงต้าที่อยู่ข้างๆ "เจ้าบัญชาการรบอยู่ที่นี่ ข้าจะไปจัดการกับองนั้น!"

หลังผ่านการรบพุ่งมาหลายต่อหลายครั้ง ถึงอึ้งมิงก็สังเกตร่างที่ตัวเองสิงสถิตอยู่ ไม่ว่าจะเจอกับศัตรูเช่นไรก็ล้วนสังหารศัตรูได้ในชั่วพริบตา บางทีร่างนี้อาจเป็นยอดคนที่มีทักษะการต่อสู้เหนือใครก็

เป็นได้

ถึงอึ้งหิมตะโกนออกมาคำหนึ่งแล้วควมม้าพุ่งเข้าไปในป่าที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแม่น้ำจีสุ่ย อ้อมไปตามแนวป่าก่อนจะไปโผล่อยู่หน้าตัวนหลี่

จู่ๆ ตัวนหลี่ก็ได้ยินเสียงร้องตะโกนของทหารที่อยู่ด้านหลัง "ท่านชาย ศัตรู!"

ตัวนหลี่กวาดตามองไปครู่รอบก่อนจะเห็นทหารของพวกศัตรูคนหนึ่งพุ่งออกมาจากในป่า มุมปากของเขายกยิ้ม "แตกตื่นไปได้ ก็แค่ศัตรูคนเดียวเท่านั้น จะกลัวอันใด ระดมยิงธนูใส่มันให้ตาย!"

ทหารที่อยู่ด้านหลังของตัวนหลี่รับคำ พวกเขาควมม้าเรียงแถวหน้ากระดาน สายธนูถูกรั้งตึง รอถึงอึ้งหิมบุกเข้ามาอยู่กลางรัศมีธนู

อาจารย์จินตะลึงเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายนั้นก็คืออึ้งหิม เขายังจำการต่อสู้เมื่อสองวันก่อนที่ริมฝั่งแม่น้ำจีสุ่ยได้ดี คนที่ตะโกนร้องดังลั่นคนนั้นก็คืออึ้งหิม

ท่วงท่าพระนางของอาเจบนหลังม้าของอึ้งหิมทำเอาเขาจิตใจสั่นสะท้าน รีบบอกกับตัวนหลี่ "ท่านชาย คนผู้นี้เหมือนจะเป็นนายทัพของอีกฝ่าย หากจับเป็นได้พวกเราอย่าฆ่ามัน ช่มชู้ศัตรู"

ตัวนหลี่มองดูอึ้งหิมปราดหนึ่ง พอเห็นท่าทางห้าวหาญเช่นนั้น ก็รู้สึกว่ที่อาจารย์จินพูดมาอาจเป็นความจริงจึงหันไปบอกทหารไว้บังคับบัญชา "ห้ามยิงมันตาย ข้าต้องการจับเป็น!"

พวกทหารขานรับ พอเห็นอึ้งหิมเข้ามาอยู่ในระยะพวกเขาก็ยิงธนูออกไปพร้อมกัน

เมื่อเสียงพล่อยสายดัง ลูกธนูทั้งสามดอกต่างแยกย้ายพุ่งใส่ร่างของอึ้งหิมในคนละตำแหน่ง อึ้งหิมเตรียมพร้อมอยู่แต่แรก เขา

เหวี่ยงทวนในมือ ค้อมตัวแนบอยู่บนหลังม้า ปัดธนูสองดอกแรกกระเด็น
ทว่าโชคร้ายที่ธนูอีกดอกปักถูกต้นขาเขาเต็มๆ

ความเจ็บปวดบนต้นขาแผ่ซ่าน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงกัดฟัน
พุ่งตรงเข้าหาธงของฝ่ายศัตรู

ทหารม้าตระกูลตัวนพอเห็นถึงอหังมิงเส้นเลือดดำบนใบหน้าปูดโปน
สีหน้าดุตัน ผนวกกับเสียงตะโกนร้องดังก้องและท่าทางองอาจห้าวหาญ
ก็ต่างพากันตื่นตะลึง มือทั้งสองข้างสั่นระริก ยังไม่ทันได้ขึ้นลูกธนูใหม่
ถึงอหังมิงก็พุ่งเข้าถึงตัวแล้ว และเพราะถอยไม่ทันจึงถูกถึงอหังมิง
เหวี่ยงทวนเข้าใส่ลำคอที่เดียวพร้อมกันสามคน

ตัวนพอหนีกับอาจารย์จินต่างประหลาดใจ นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขา
ได้พบเจอคนที่องอาจห้าวหาญเช่นนี้ ตัวนพอหนีเบิกตากว้าง เขากับ
อาจารย์จินควบม้าถอยฉากหลบรวดเร็ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5661->